

HOMILIA AL FUNERAL DEL SR. JOSEP SEGUÍ MERCADAL
Parròquia del Carme, Maó 9 d'agost de 2021

(1ª lect: Lamentacions 3, 17-26; Salm 102: El Senyor és compasiu i benigne;
Evangeli: Mt 25, 31-46)

A la matinada del dissabte passat tancava els ulls a aquest món el Sr. Josep Seguí Mercadal, després de 95 anys de vida. Va morir en pau a la Casa Sacerdotal, confortat amb el sagrament de la unció de malalts, que jo mateix li vaig administrar unes setmanes abans, amb l'atenció i la cura del personal de la casa i dels seus companys sacerdots. Allà hi va residir els darrers anys de la seva vida sacerdotal, que va ser llarga i fecunda.

Gratitud per la seva vida

En celebrar el seu funeral, ens envaeixen, sobretot, sentiments d'agraïment a Déu per la seva vida i el seu testimoni. Permeteu-me que hi destaquí tres aspectes de la seva vida que em porten a donar gràcies a Déu. Segur que cadascú de vosaltres podrà afegir altres motius per viure aquest funeral amb aquest esperit d'agraïment.

Agraeixo a Déu, sobretot, el do del sacerdot, que Josep va rebre en aquesta mateixa església del Carme fa 66 anys, quan ell tenia 29 anys. Després d'un temps en l'Acció Catòlica i els Curssets de cristiandat, quan ja estava treballant com a perit mercantil, va rebre la crida del Senyor. En la senzilla autobiografia que va escriure fa deu anys ens deia que la lectura d'un llibre del Cardenal Tarancón el va portar a plantejar-se aquestes tres preguntes: "Valc? Puc? Vull?" La resposta afirmativa a aquestes preguntes el va portar a demanar l'ingrés al Seminari i a preparar-se per a ser sacerdot.

El seu ministeri parroquial ho va exercir en els primers anys a la parròquia d'Es Castell, però després la seva vida sacerdotal va estar vinculada a aquesta comunitat cristiana del Carme, a la qual estimava entranyablement, i a Santa Eulàlia. Agraïm al Senyor el servei que aquest sacerdot ha prestat a aquestes comunitats i a l'Església de Menorca.

Un segon motiu d'agraïment és la sensibilitat social que va mostrar al llarg de tota la seva vida i que és ben coneguda per tots. Més enllà de les seves opcions polítiques concretes –sense entrar en valoracions– el seu ministeri va estar marcat per una forta sensibilitat davant la injustícia i pel treball per construir un món millor. Amb el Concili Vaticà II, va viure el desig que la fe s'encarnés en la vida i que l'Església fos servidora de tots. En Josep sabia molt bé que Jesús s'identifica amb el que passa fam i set, el que està malalt o a la presó, amb l'obrer explotat o la dona maltractada.

Comentant l'evangeli que acabam d'escoltar, va dir Sant Joan Pau II que en aquest text no es feia només una invitació a la caritat, sinó que era una pàgina de cristologia i que l'Església havia de revisar constantment la seva actitud a la llum d'aquest evangeli, perquè tan important com ser fidel a la doctrina és mantenir-se fidel a Crist en la praxi (cf. NMI 49). També el Papa Francesc ha dit que aquestes paraules de l'evangeli de Sant Mateu contenen "*el gran protocol sobre el qual serem jutjats*" (GE 95) i demana

que les acceptem i visquem "*sine glossa, és a dir, sense elucubrations i excuses que li llevin força*" (GE 97). En Josep Seguí va voler viure-ho així i nosaltres ara esperam que hi hagi escoltat la veu de el Senyor: "*veniu, vosaltres, beneïts del meu Pare*".

El tercer motiu d'agraïment a Déu és pel bon caràcter i el tarannà obert amb què va dotar al nostre germà sacerdot en Josep. D'això som també testimoni, perquè el vaig tractar amb freqüència durant els darrers cinc anys de la seva vida. Sempre em va sorprendre el seu bon humor, la seva humilitat i també el seu sentit de l'obediència, mostrant-se disposat al que determinés el seu bisbe. Gràcies, Senyor, per aquest home de cor gran i de fe ferma.

Invocar la misericòrdia

Al mateix temps que donam gràcies a Déu, hem d'invocar la seva misericòrdia. Amb el salmista hem dit que els homes som fang i cometem moltes faltes, però el Senyor és compassiu i benigne. També el text del llibre de les Lamentacions ens confortava dient que "*la misericòrdia del Senyor no acaba ni s'acaba la seva compassió*". Amb aquesta confiança nosaltres pregam pels nostres difunts, com feim avui per en Josep Seguí. Demanem al Senyor que oblidi els seus pecats i l'aculli en la seva bondat entre els sants a les estances celestials. La millor manera d'agrain a Déu el do de la seva vida és pregar per ell, confiant que la misericòrdia del Senyor dura per sempre.

Us deman que en la vostra pregària demaneu també al Senyor que envii bons sacerdots a Menorca. La mort d'un company ens fa sentir la necessitat que té el nostre poble de sacerdots. Cada vegada som menys -ara només 25- mentre que la collita és abundant i requereix molts obrers. Preguem amb intensitat demanant al Senyor que siguin molts els joves que es demanin -com va fer un dia en Josep- "Valc? Puc? Vull?" i, amb l'ajuda de la seva gràcia, decideixin ser sacerdots.

Encomanem totes aquestes intencions a la Mare de Déu de gràcia i de misericòrdia. Josep va heretar de la seva mare Emília una tendra devoció a la Mare de Déu de Gràcia, com manifesta el detall de dipositar en el seu cambril la medalla d'or que va rebre de la ciutat de Maó. Que ella sigui llum i guia per en Josep en la seva marxa a la casa del Pare.

HOMILÍA EN EL FUNERAL DE JOSEP SEGUÍ MERCADAL
Parroquia del Carmen, Maó, 9 de agosto de 2021

(1ª lect: Lamentacions 3, 17-26; Salm 102: El Senyor es compasiu i benigne;
Evangeli: Mt 25, 31-46)

En la madrugada del pasado sábado cerraba sus ojos a este mundo Josep Seguí Mercadal, después de 95 años de vida. Falleció en paz en la Casa Sacerdotal, confortado con el sacramento de la unción de enfermos, que yo mismo le administré unas semanas antes, con la atención y el cuidado del personal de la casa y de sus compañeros sacerdotes. Allí permaneció los últimos años de su vida sacerdotal, que fue larga y fecunda.

Gratitud por su vida

Al celebrar su funeral, nos invaden, sobre todo, sentimientos de gratitud a Dios por su vida y su testimonio. Permitidme que subraye tres aspectos de su vida que me llevan a dar gracias a Dios. Seguro que cada uno de vosotros podrá añadir otros motivos para vivir este funeral con este espíritu de gratitud.

Agradezco a Dios, sobre todo, el don del sacerdocio, que Josep recibió en esta misma iglesia del Carmen hace 66 años, cuando él tenía 30 años. Después de un tiempo en la Acción Católica y los Cursillos de cristiandad, cuando ya estaba trabajando como perito mercantil, recibió la llamada el Señor. En la sencilla autobiografía que escribió hace diez años cuenta que la lectura de un libro de Tarancón le llevó a plantearse estas tres preguntas: “Valc? Puc? Vull?” La respuesta afirmativa a estas preguntas le llevó a pedir el ingreso en el Seminario y a prepararse para ser sacerdote.

Su ministerio parroquial lo ejerció en los primeros años en la parroquia de Es Castell, pero después su vida sacerdotal estuvo vinculada a esta comunidad cristiana de El Carmen, a la que quería entrañablemente, y a Santa Eulalia. Agradecemos al Señor el servicio que este sacerdote ha prestado a estas comunidades y a la Iglesia de Menorca.

Un segundo motivo de gratitud es la sensibilidad social que mostró en toda su vida y que es bien conocida por todos. Más allá de sus opciones políticas –que no es momento de discutir– su ministerio estuvo marcado por una fuerte sensibilidad ante la injusticia y por el trabajo para construir un mundo mejor. Con el Concilio Vaticano II, vivió el deseo de que la fe se encarnara en la vida y de que la Iglesia fuera servidora de todos. Josep sabía muy bien que Jesús se identifica con el que pasa hambre y sed, el que está enfermo o en la cárcel, con el obrero explotado o la mujer maltratada.

Comentando el evangelio que acabamos de escuchar, dijo San Juan Pablo II que en este texto no se hacía sólo una invitación a la caridad, sino que era una página de cristología y que la Iglesia debía constantemente revisar su actitud a la luz de este evangelio, porque tan importante como ser fiel en la doctrina es mantenerse fiel a Cristo en la praxis (cf. NMI 49). También el Papa Francisco ha dicho que estas palabras del evangelio de San Mateo contienen “el gran protocolo sobre el que seremos

juzgados” (GE 95) y pide que las aceptamos y vivamos “sine glossa, es decir, sin elucubraciones y excusas que le quiten fuerza” (GE 97). Josep Seguí quiso vivirlo así y nosotros ahora esperamos que haya escuchado la voz del Señor: “venid, vosotros, benditos de mi Padre”.

El tercer motivo de gratitud a Dios es por el buen carácter y el talante abierto con que dotó a nuestro hermano sacerdote Josep. De ello soy también testigo, porque lo traté con frecuencia durante los últimos cinco años de su vida. Siempre me sorprendió su buen humor, su humildad y también su sentido de la obediencia, mostrándose dispuesto a lo que determinara su obispo. Gracias, Señor, por este hombre de corazón grande y de fe firme.

Invocar la misericordia

Al mismo tiempo que damos gracias a Dios, debemos también invocar su misericordia. Con el salmista hemos dicho que los hombres somos barro y cometemos muchas faltas, pero el Señor es compasivo y misericordioso. También el texto del libro de las Lamentaciones nos confortaba diciendo que “la misericordia del Señor no termina ni se acaba su compasión”. Con esta confianza nosotros oramos por nuestros difuntos, como hacemos hoy por Josep Seguí. Pedimos al Señor que olvide sus fallos y lo acoja en su bondad entre los santos en las moradas celestes. La mejor forma de agradecer a Dios el don de su vida es orar por él, confiando en que la misericordia del Señor dura siempre.

Os pido que en vuestra oración pidáis también al Señor que envíe buenos sacerdotes a Menorca. La muerte de un compañero nos hace sentir la necesidad que tiene nuestro pueblo de sacerdotes. Cada vez somos menos –ahora sólo 25- mientras que la mies es abundante y requiere muchos obreros. Oremos con intensidad pidiendo al Señor que sean muchos los jóvenes que se pregunten –como hizo un día Josep- “Valc? Puc? Vull?” y, con la ayuda de su gracia, decidan ser sacerdotes.

Encomendamos todas estas intenciones a la Madre de gracia y de misericordia. Josep heredó de su madre Emilia una tierna devoción a la Madre de Dios de Gracia, como manifiesta el detalle de depositar en su camarín la medalla de oro que recibió de la ciudad de Maó. Que ella sea luz y guía para Josep en su marcha a la casa del Padre.